

RECORDANT AL MESTRE MAÑÉ

En memòria del 70 aniversari de l' Orfeó Enric Morera de l' Ateneu de Sant Just Desvern, em plau compartir la història del Mestre Pere Mañé. Mestre i fundador entre altres amics, companys i cantaires del cor Lo Pom de Flors, la fundació de l' Orfeó, a la qual es van anar afegint altres amics i familiars.

Caramelles

CAPÍTOL 1

Al racó més característic d' Esplugues, l' únic que queda que recorda el seu passat rural, va néixer el 21 de juny de 1897 un nen que portaria per nom Pere i els seus cognoms el de Mañé i Baleta. Fill d' un matrimoni d' humils treballadors, anava, com els altres infants del poble, a l' escola i a la parròquia que quedaven ben a prop de casa seva. A la parròquia, l' organista, el Sr. Pau Gelabert de Can Pi, feia cantar els nois durant les cerimònies religioses i aviat s' adonà que el noi té la veu millor que els altres, l' entonació de la música i pensà que podia haver-hi cantat la “ Salve Regina” tot sol. En veure que reeixia, en el seu intent, pensà aprofitar aquelles aptituds per a ensenyar-li solfeig i piano. Això ocorria l any 1906. Des d' aquell moment Can Pi es convertí en la segona casa d' en Pere Mañé i el Sr. Paulito i la seva esposa, la senyora Rosalia, en els seus segons pares. Amb tanta assiduitat acudia a aquella llar que fins li regalaran un violí tres quarts que havien comprat per al seu fill Josep, el qual no mostrava tanta afició a la música. I així fou com es lliurà a l' estudi d' aquest instrument tan sensible i difícil de tocar.

RECORDANT AL MESTRE MAÑÉ

CAPÍTOL 2

Aviat, però, el Sr. Gelabert, veié Que aquell noi necessitava un mestre de més altura i el mateix el recomanà al compositor i director d' orquestra Mestre Cassià Casademont, amb el qual estudià solfeig, violí, Harmonia i instrumentació. Quan, a l' any 1972, el Mestre Mañé ens explicava això, ho feia veritablement emocionat. Deia que el primer encontre que tingué amb el seu mestre fou a la Federació dels Cors de Clavé, mestre hi actuaven de directors, el mateix Casademont i Enric Morera. En Pere Mañé, era més aviat baixet, i més llavors que encara era un noi, hagué de pujar dalt d' una cadira per veure com es desenvolupaven els mestres, davant d' aquell conjunt d' homes. I deia que, mentre el mestre Morera dirigia “ Els xiquets de Valls”, ell, tant es va impressionar que emocionat, li queien les llàgrimes cara a vall. Acabat l' assaig, ell i el seu pare que l havia acompanyat, foren cridats a secretaria i allí el mestre Cassià Casademont li feu treure el violí, que duia embolicat amb un mocador de fer farcells, i li feu tocar alguna cosa. A la setmana següent ja començava les classes i havia d'anar, caminant des d' Esplugues, fins el carrer de València, davant d' on hi havia la sala de ball “Iris”, avui desapareguda. Als primers temps l' acompanyava el seu pare, després ja hi anava tot sol..

RECORDANT AL MESTRE MAÑÉ

CAPÍTOL 3

La seva voluntat d' aprendre música li feia vèncer les dificultats més aspres, en una edat en la qual les ganes de jugar sovint superen o fan oblidar la tasca formativa. Però, per a ell, la música era primer que tot. Aviat volgué provar fortuna en el camp musical I l' any 1914, amb el seu germà Josep, ja van formar l' Orquestra de Cornellà, que era una d' aquelles típiques orquestres de Festa Major que servien per a engrescar el jovent a l' hora del ball Després passà a ser primer violí d' una orquestra de Molins de Rei i més tard entrà a formar part de l' Orquestra Munné d' Esparraguera, que era considerada ja, com de primera categoria. En morir Fèlix Munné, que l' havia fundada, s' hi quedà de director. Més tard, fundà l' orquestra “La Principal de Piera” i com que no estava satisfet dels resultats que n' obtenia, passà a ser el primer violí de la d' “Els Nois d' Olesa”. Les activitats musicals de la seva època juvenil no quedaran pas reduïdes al que hem exposat, perquè també havia estat músic de cobla tocant el flabiol i el tamborí. Violinista del desaparegut teatre “El Dorado” del “Novedades”, del

“Tívoli”.. Mestres d’ altres músics, un dels quals fou un txec, anomenat Fastak, que més tard arribà a ser director del Conservatori d’ Eslovàquia.

RECORDANT AL MESTRE MAÑÉ

CAPÍTOL 4

Dirigint al cor lo Pom de Flors

Però en la vida d’ en Pere Mañé hi ha una faceta que l’ atragué en gran manera: el cant coral. Aquella primera impressió que rebé d’ Enric Morera dirigint una massa coral a Barcelona, el seduí de tal forma que, tard o d’ hora, volgué lliurar-s’ hi. Cors i orfeons ocuparen una part molt important de la seva vida musical, i inicià aquest experiment amb la Unió Coral de Cornellà. Després fundà l’ Orfeó del Grup Excursionista Germanor del nostre poble i dirigí el primer Orfeó de l’ Ateneu de Sant Just Desvern i el cor “ Lo Pom de Flors” del mateix poble. A partir de 1936 tingué un període d’ inactivitat que s’ acabà el 1940 que reprengué els assajos amb Lo Pom de Flors I l’ any 1950 tingué un paper molt important en la fundació de l’ Orfeó Enric Morera de Sant Just Desvern del qual es feu càrrec com a director. També dirigí l’ Orfeó Catalonia de Cornellà i l’ any 1959 fundà, amb la col·laboració de la Biblioteca Popular d’ Esplugues, la Coral Santa Magdalena del mateix poble, que donà el seu primer concert el 29 de gener de 1961 en un homenatge tributat a Emili Vendrell, que havia organitzat el cor “La Coloma”. Durant uns anys, també la dirigí, coincidint amb la celebració del

centenari de l' entitat, durant el qual es veié en el compromís d' haver de dirigir una vintena de cors que s' havien congregat a la Plaça Sant Lluís. Quan ja començava a sentir-se cansat encara tenia al seu càrrec el Cor Novells de Cerdanyola, el qual deixà l' any 1972.

Cantant Caramelles

RECORDANT AL MESTRE MAÑÉ

CAPÍTOL 5

Amb tot això que hem exposat no s' acaba, però, la seva activitat, ni el seu amor per la música, perquè Pere Mañé i Baleta també fou un compositor notable que ens deixà un bon feix de partitures. Un nombre important de sardanes, algunes per a cor mixt i d' altres per a ballar-se, Sis poemes simfònics per a Orfeó i cobla, una vintena de cançons per a piano i cant, l' harmonització de cançons populars de caràcter simfònic per a cobla, sonates per a piano i violí, un extens repertori de caramelles I música lleugera, alguns himnes per a veus mixtes, una sarsuela “La Festa de la Placeta”, diverses peces de música instrumental per a violi piano, etc. En morir encara deixava diverses composicions per acabar, les quals estava esbossant amb molts il·lusió. Dins la seva obra creativa, veiem que, per a ell, Esplugues sempre fou el teló de fons sobre el qual anà evolucionant la seva obra. Esplugues li obria el camí de la música: les fonts, les muntanyes, els carrers, la seva gent, l' aire, els camps i les flors... Tot allò que li parlava del seu poble li servia per a omplir pentagrames A en els quals deixà plasmada la bellesa que tantes vegades tenim a la vora, però ens calen els ulls d' altri per fer-nos-la veure:

“La Vila d’ Esplugues ”, “Carme” - dedicada a la seva esposa-, “Natàlia”, “Espigues i Roselles”, “La Rosa Vermella”, “Avui es Nadal”, i tantes d’ altres, són una mostra del que diem. Escrits del nostre amic i cantaire .

RECORDANT AL MESTRE MAÑÉ

CAPÍTOL 6

De caràcter energètic i tenaç, algú diria que fins dur, tal com era amb la gent que conduïa o ensenyava, també ho era amb ell mateix. Però noble i bona persona. Potser si hagués més dúctil hauria arribat, en la societat, a looks més elevats, però ell i el seu món musical eren així i així continuà fins que ens deixà el 18 de maig de 1982. Això no fou motiu, però, perquè no fos estimat i no fos reconeguda la seva obra. Per allà on passà, hi ha testimonis de les distincions de què fou objecte, a Cornellà, l’ Orfeó Catalònia li féu ofrena d’ una medalla d’ or, i un pergamí de l’ Ajuntament; a Cerdanyola, el Cor Novells també li féu ofrena d’ una medalla d’ or i una altra de l’ Ajuntament; a Peramola, l’ Alcalde li atorgà una medalla d’ argent i l’ escut de la Vila; i en la memòria de molts espluguins és ben viu encara l’ homenatge multitudinari que el 14 de setembre del 1975 li dedicà el nostre poble espluguen, amb la cooperació de diverses entitats foranes amb les quals havia tingut íntima col·laboració. Més tard, a Sant Just Desvern també l’ homenatjaren i són molts els testimonis de consideració que havia rebut al llarg de la seva vida. Un cop traspassat, el Cor la Coloma voler dedicar-li una vetllada, que tingué lloc a l’ Auditori del Col·legi Alemany d’ Esplugues, en la qual participaren totes aquelles institucions i figures amb les que, en vida , s’ havia relacionat el mestre. Tant per la participació com per la seva emotivitat, fou una acte que deixà un record inesborrable. Pel que fou la seva vida i pel que representa per a tots nosaltres, Esplugues el recorda i el recordarà sempre i voldríem que el seu exemple de tenacitat i amor al poble es fes encomanis a tots els Espluguins.

A L'HOMENATJAT MESTRE MAÑÉ

Esplugues de Llobregat, Pere Mañé i Baleta 1897-1982

Saludem des de la localitat de Sant Just Desvern

Lletra d' en Pere Ribes i Jordà Ascó, 1906-1978

En memòria del seu estimat amic i company

Des de nostra població i local d' estatge social com a ex mestre director de nostra massa coral. Fou primer amb la fundació i l' estrena de brodada senyera del gran cultural Orfeó i popular Enric Morera. Mestre i director a nostres cants a lluits locals i pel carrer d' altres obres també importants i del malaurat Anselm Clavé. És, i ha sigut gran professor aquell temps transcorregut a l' emblema de l' "Orfeó" i del "Pom de Flors" de Sant Just. Dintre la massa coral amunt i avall de la vila d' aquell goig i cant popular l' ermosa Pasqua Florida. Concursos de distinció d' escollides obres d' arti estampada decoració una rodada d' Estàndards. Primer premi de l' Alcaldia a nostra batuta claveriana a la plaça de la Paeria de la ciutat lleidatana. Dins les seves interpretacions també per a cobles i orquestres de extres composicions per concerts i ball de festes. I amb la típica sardana que ataviats de catalans es la dansa que ens agermana joves, vells, petits i grans. Mestre original i compositor de la "Festa de la Placeta" sarsuela titular i autor en Pere Mañé i Baleta. Poble d' Esplugues d' on és fill la seva pàtria d' inspiracions d' aquest terreny era el pubill de la comarca i poblacions. Regionals corals i d' orfeons si aixequem del tot la senyera triomfarem amb les regions i Catalunya la primera

Escrits del cantaire Estanislau Ribes Arenys que ho ha publicat a les xarxes socials.. Gracies per la seva memòria i els seus anys de cantaire.

Pere Mañé i Baleta